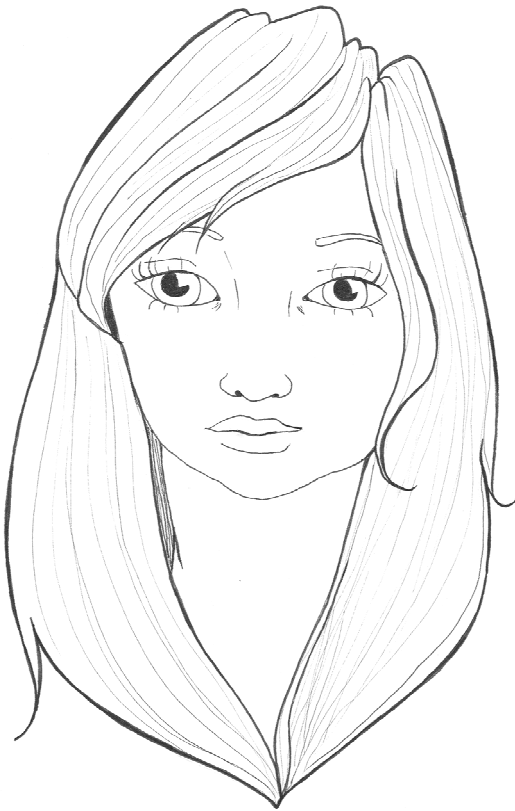

Láng Attila D.

HANKA

És most itt a szombat és ülhet itthon.

Nem így lett volna, ha Karel bácsinak nem kellett volna elutaznia, de így az egész hétvége kiesik. Hanka ma délelőtt ment volna ki a hegyekbe a szüleivel, ahol megismerkedik Ondřejjel, akinek a nagyapja vasutas, de hát ez most kútba esett, mert Karel bácsi kapott egy telefont és most már Berlinben jár. Hankának ez nem lesz veszteség, majd elmegy a jövő héten, Ondřej akkor is véletlenül pont arra fog járni, illetve nem akkor is, hanem csak akkor. Hanka a jövő héten sült halat eszik a vasutas nagypapával, ő rágondolni se szeret, de Karel bácsi csak nevetett és megígérte, hogy mire megeszi azt a halat, már egyáltalán nem az lesz a tányérján. Az ilyen dolgokat Karel bácsi megoldja pillanatok alatt, int egyet és Gabriela előteremt valamit a sült hal helyett. Csak azt nem tudja megoldani, hogy ő most mit csináljon egész nap.

Járkált a lakásban, levett egy könyvet, belelapozott, visszatette. Ez a harmadik... nem is, már a negyedik hétvége, amit teljes egészében Hankának szentelt, és nem is gondolt rá, hogy valami programot szervezzen helyette. Anya dolgozik. A lányok az osztályból... ki tudja, biztos mindegyiknek van valami családi programja, kimennek a hétvégi telekre, meglátogatják a nagyszüleiket. Elmennek moziba. Oda voltaképpen ő is mehetne, de nincs kedve hozzá, egyedül biztos nem.

Viszont...

Hiszen nemcsak neki borult föl a hétvégéje azzal, hogy Karel bácsi elutazott. Mindenki másnak, tehát Janának is. Talán ő is csak ül otthon és nem tud mihez kezdeni magával. De hol van az az otthon? Fogalma se volt róla, hol lakik Jana, még azt se tudta, hova jár iskolába. Még a családnevét se tudta. Azt se, hogy itt él-e Prágában. Bár nagyon messze biztosan nem lakik, volt már, hogy kora reggel hozta a kocsit.

Van egy telefonszám, amit Karel bácsitól kapott, azt kell fölhívnia, ha bármilyen kérdése vagy gondja van, nem ő fogja fölvenni, de reggeltől estig van ott valaki. Azt a számot Jana is megkapta. Ő még soha nem hívta föl azt a számot, sejtelve

sincs, van-e ott valaki szombaton is, de ha igen, akkor az biztosan tudja Jana számát.

Bement a szobájába, fölvette a könyvet, az hat hete mindig ott van az asztalán, amikor épp nem a táskájában. A borítóra volt írva a szám, rápillantott, aztán belelapozott. Ott nyitotta ki, ahol Věra az étteremben fut össze Milošsal, ez az ő szempontjából nem fontos, ámbár Hankának erről is meglesz a véleménye. Hankának mindenről van véleménye, de nem mindenről mondja el, sokszor csak a tekintetéből lehet kiolvasni. Nagyon sokatmondó pillantásai vannak, például a múlt héten, amikor az apja becsípve ment haza, akkor sem szólt semmit, csak a szeméből sütött a véleménye. Karel bácsi mondta így, azt mondta, szép volt, kislányom, valósággal süt a szemedből a véleményed. Karel bácsi ritkán szólítja kislányomnak, de olyankor lehet tudni, hogy valamit nagyon jól csinált. Jana is kapott ilyen dicséretet, alig egy órával később, mert Anežka úgy vágta hozzá a tolltartóját Pavelhez, hogy a cipzár szétment és a ceruza kettétört, Gabriela állhatott neki pontosan ugyanolyan tolltartót keríteni, de a dicséret persze nem ezért volt, hanem mert Anežkának szikrázott a szeme, ahogy kiosztotta a srácot, Karel bácsi azt mondta, ilyen felnőttektől is ritkán lát.

Összerezzen, ahogy megcsörrent a telefon. Persze, ő eredetileg telefonálni akart, aztán belemerült a könyvbe, de... ki lehet az? Anya nem szokta ilyenkor hívni.

Kisietett, fölvette.

– Černý lakás.

– Eliška?

Megismerte a hangot. Zuzana. Kezdődik megint.

– Én vagyok...

– Zuzana vagyok, szervusz. Hallottam, hogy Holinka elutazott és az egész hétvégéd oda. Ide figyelj, mi lenne, ha délután beiktatnánk egy rendkívüli órát?

Sóhajtott. Zuzának nem lehet nemet mondani, azt is igennek veszi. Borzasztóan unja az agolt, de Hanka két évet

töltött Londonban és úgy beszél, mint egy bennszülött brit. Azt muszáj megtanulnia, amire Hankának szüksége van, a legszívesebben nem is tanulna többet egyetlen szóval sem, és a legkevésbé sem szavakat meg nyelvtant. Az ég szerelmére, miért akarja Zuzana folyton, hogy ő *értse* is, amit Hanka angolul mond?! A tökéletes kiejtés bőven elég volna, az is éppen elég nehéz. A többire semmi szüksége. És végképp nincsen szüksége azokra a szavakra, amiket Hanka nem is használ.

– Hát...

– Mondjuk négy órára ott lehetek. Tudod, hogy Holinka a lelkemre kötötte.

Ez is milyen hülye dolog, hogy Holinkának hívja Karel bácsit, mintha nem dolgoznának együtt ősidők óta. Zuzana borzasztóan öreg, Karel bácsinak az anyja lehetne.

– Én... Zuzana, kérem...

– Pardon?

Ezzel az agyára megy. Úgy ejti, hogy phádn, se az r-et, se az o-t nem mondja, de egész hosszú á-t használ és a p-ét péhának mondja. Így kell udvariasan mondani angolul, hogy tessék. Csakhogy Hanka nem előkelő lédikkal töltötte az idejét Londonban, és ezt a szót egyáltalán nem használja. Neki semmi szüksége erre a szóra, de Zuzana úgy sulykolja a fejébe, mintha ő meg akarna tanulni perfekt angolul. Pedig esze ágában sincs.

– Zuzana... nem tudja véletlenül... Jana telefonszámát?

Kis csend a vonalban.

– Jana? – kérdezte aztán Zuzana, mintha fogalma se lenne, hogy az kicsoda. Az igaz, hogy Jana nem tanul angolul, és lehet, hogy Zuzana éppen ezért nem is tudja a számát, de a nevét azért tudhatná. Jövöre az egész ország tudni fogja. – Jana... várj csak, van itt valahol egy füzet. Mi is a családneve?

– Halvány fogalmam sincs – ismerte be. Végül is mi történhet? Legfeljebb Zuzana nem találja meg. Az is lehet, hogy nyolc Jana van abban a füzetben.

– Meg is van – hallotta Zuzana hangját. – Jana... Jana... Jana Javorská, igaz? Ő lesz az, mert ide van írva Anežka neve. 892-797. Szóval négykor, rendben?

– Rendben – felelte most már felszabadultabban, miután gyorsan lefirkantotta a számot. Anya mindig tart egy kis noteszt meg egy tollat a telefon mellett.

Zuzana szokás szerint egy kurta szervusszal letette a telefont, ő pedig rámeredt a számra a noteszen. Odaírta mellé a nevet is. Jana Javorská. Most legalább ezt is tudja. Csak...

Leült a telefon mellé és nézte a számot. Most föl fogja hívni, és kiderül, hogy Jana egyáltalán nem ér rá, örül a szabadon maradt hétvégének, vidám családi életet él a szüleivel. Mint Anežka. Ő pedig egyszer csak rátelefonál, mert egyedül van és nincs mit csinálnia... ahogy Hanka teszi folyton Anežkával. Csakhogy Hankának Anežka tényleg a barátnője. Az egyetlen. Anežkának más barátnői is vannak, de Hankát azok nem érdeklik. Ők viszont Janával voltaképpen nem is ismerik egymást. Igazából egymással alig beszéltek még, csak köszönetek, aztán meghallgatták az utasításokat, néha közbekérdeztek, olyankor egymástól is kérdeztek és válaszoltak, de minden Hankával és Anežkával volt kapcsolatos, ők maguk mintha ott se lettek volna. Ezt megfigyelte többször, például amikor Hanka bevallotta az apjának, hogy ő törte be az ablakot, és majdnem elsírta magát, az apja meg elhitte az egész maszlagot, Karel bácsi el volt ragadtatva... szóval akkor mintha ő maga ott se lett volna, mindenki más igen, Karel bácsi, František bácsi, Filip, Gabriela, Josef, a többiek, mindenki ott állt körülötte, illetve František bácsi a karosszékben ült és el volt képedve, és ott volt Hanka... de neki magának akkor nyoma veszett, úgy érezte, csak Hanka van ott, nyomja a szenvedélyes bocsánatkérő szöveget az apjának és már könnyesen csillog a szeme, de Eliška nincsen ott, valahol eltűnt valami varázslatban.

És Anežkával is rengeteget beszélt már. Janával szinte semmit, ami ne Hankáról és Anežkáról szólt volna.